

Sygn. akt V KK 413/20

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 26 października 2022 r.,
wniosku obrońcy skazanego P. P.
o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k., art. 6 ust. 1 Europejskiej
Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Małgorzatę Bednarek od
udziału w sprawie o sygnaturze V KK 413/20.**

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2020 r. w Sądzie Najwyższym zarejestrowana została sprawa o sygn. akt V KK 413/20 w związku z wniesieniem kasacji przez obrońców skazanych P. G., Ł. R. i A. W. od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka 1421/19, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 21 czerwca 2019 r., sygn. V K 180/18. W tym miejscu celowe będzie podać, że wymienieni to byli funkcjonariusze Policji skazani za przestępstwo popełnione na szkodę I. S., który zmarł w trakcie czynności podejmowanych przez nich względem tego pokrzywdzonego na terenie jednego z komisariatów we W., zaś sprawa została medialnie nagłośniona.

W dniu 20 lutego 2021 r. do Sądu Najwyższego kasację od wymienionego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich – na

niekorzyść Ł. R., A. W., P. G. i P. P. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt V KK 72/21. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 marca 2021 r. połączył do wspólnego rozpoznania sprawy kasacyjne o sygnaturach akt V KK 413/20 i V KK 72/21 oraz zadecydował o prowadzeniu ich pod sygnaturą V KK 413/20.

Sprawa została losowo przydzielona do referatu sędziego Sądu Najwyższego Marka Siwka. Zarządzeniem Przewodniczącego właściwego wydziału Izby Karnej z dnia 3 lutego 2022 r. wyznaczono do jej rozpoznania następujący skład orzekający: SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący), SSN Antoni Bojańczyk i SSN Marek Siwek (sprawozdawca) i określono termin rozprawy kasacyjnej na dzień 13 kwietnia 2022 r. Pismem z dnia 8 kwietnia 2022 r. obrońca skazanego P. P. wniósł o wyłączenie od udziału w sprawie sędziów Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka. Sąd Najwyższy na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2022 r. postanowił rozprawę kasacyjną odroczyć, a akta sprawy przedstawić Przewodniczącemu V Wydziału Izby Karnej celem nadania procesowego biegu wspomnianemu wnioskowi.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 maja 2022 r., V KO 37/22, wyłączył sędziów Sądu Najwyższego Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka od rozpoznania sprawy kasacyjnej o sygn. akt V KK 413/20.

Na karcie 301 odw. akt sprawy widnieje adnotacja kierownika sekretariatu Wydziału (nieokreślonego, wypada przyjąć, że Wydziału V Izby Karnej SN) o treści cyt. „Stwierdzam, że na podstawie zarządzenia Prezesa Izby Karnej Sądu Najwyższego sprawa, sygn. V KK 413/20 została przydzielona sędziemu SN M. Bednarek”. O fakcie tym zostały powiadomione strony.

Obrońca skazanego P. P. pismem z dnia 9 sierpnia 2022 r., powołując się na art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 k.p.k. w zw. z art. 45 Konstytucji RP w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej – EKPC), art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej wniósł o wyłączenie sędzi Małgorzaty Bednarek, a z ostrożności procesowej o stwierdzenie naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności przez sędzię Małgorzatę Bednarek – na podstawie art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, z uwagi na „uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności Sędziego w jej aspekcie instytucjonalnym, wywołaną wadliwą procedurą powołania

do pełnienia funkcji sędziego Sądu Najwyższego”. W uzasadnieniu nawiązał do sporządzonego przez siebie wniosku z dnia 8 kwietnia 2022 r. o wyłączenie sędziów Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka oraz podkreślił, że do zmiany składu orzekającego doszło w wyniku uwzględnienia przez Sąd Najwyższy tego wniosku. Przytaczając argumentację zawartą w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2022 r. podkreślił, że „Sędzi Małgorzaty Bednarek dotyczą dokładnie te same wątpliwości co do bezstronności w aspekcie instytucjonalnym, co Sędziów Antoniego Bojańczyka i Marka Siwka”. Nadmieniał, że „racje przemawiające za stwierdzeniem braku bezstronności o charakterze instytucjonalnym są w rozważanym przypadku jeszcze donioślejsze, biorąc pod uwagę, że Sędzia Małgorzata Bednarek do Izby Karnej Sądu Najwyższego przeniesiona została w trybie art. 10 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 roku o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz innych ustaw z Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, której instytucjonalna i strukturalna niezgodność z konstytucyjnym i konwencyjnym standardem niezawisłości i niezależności sędziowskiej została nie tylko potwierdzona w przywoływanych już orzeczeniach, ale również – w związku z likwidacją tej Izby – w istocie potwierdzona przez ustawodawcę”.

Autor pisma nawiązał również do zaistniałej po tej dacie zmiany stanu prawnego, wynikającej z wejścia w życie ustawy z dnia 14 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz innych ustaw (Dz. U. poz. 1259), która dopuszcza badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów bezstronności i niezawisłości. Wyraził przy tym przekonanie, że procedura badania bezstronności lub niezawisłości sędziego nie zastępuje ani nie wyklucza wniosku o wyłączenie sędziego, lecz stanowi względem niego rozwiązanie alternatywne. W kontekście ewentualnego uruchomienia w niniejszej sprawie wspomnianej procedury, o której mowa w art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, obrońca P. P. zwrócił uwagę na okoliczności towarzyszące powołaniu Małgorzaty Bednarek na stanowisko „Sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego”, które powiązane z charakterem sprawy, jego zdaniem powodują, że rozpoznanie sprawy z udziałem sędzi Małgorzaty Bednarek wiązałoby się z naruszeniem standardu niezawisłości i bezstronności. W tej kwestii obrońca wskazał, że procedura nominacyjna wymienionej sędzi była dotknięta strukturalną wadliwością wynikającą z wydania

poprzedzającą nominację uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), a zatem organ, w świetle m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, niebędący organem, o którym mowa w art. 187 ust. 1 Konstytucji RP. Wskazał również, że z publicznie dostępnych orzeczeń wydawanych przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego wynika, że sędzia Małgorzata Bednarek bezpośrednio przed objęciem stanowiska sędziowskiego w Izbie Dyscyplinarnej współpracowała z Prokuratorem Krajowym, a zarazem zna go osobiście. Mianowicie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 października 2021 r., II DK 111/21, wskazano cyt. „sędzia SN Małgorzata Bednarek w pisemnym oświadczeniu z dnia 29 września 2021 r. podniosła, że skarżącym w niniejszej sprawie jest Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego B. Ś., którego w latach 2016-2018 była podwładną, a w roku 2018 pełniła funkcję Zastępcy Dyrektora Biura Prezydialnego Prokuratury Krajowej, które to Biuro podlegało bezpośrednio Prokuratorowi Krajowemu. Nadto sędzia SN Małgorzata Bednarek zna osobiście Prokuratora Krajowego B. Ś., a od września 2008 r. do września 2018 r. była, wraz z prokuratorem B. Ś., członkiem Niezależnego Stowarzyszenia Prokuratorów »A«”. Analogiczne informacje zawarto w postanowieniu z dnia 19 października 2021 r., II DK 101/21. Zdaniem autora wniosku, wątpliwość co do niezależności i bezstronności sędzi Małgorzaty Bednarek wynika zatem z faktu, że bezpośrednio przed objęciem przez nią stanowiska w Izbie Dyscyplinarnej istniał stosunek bezpośredniej podległości między tą sędzią a Prokuratorem Krajowym, który z kolei był Pierwszym Zastępcą Prokuratora Generalnego.

Autor pisma, nawiązując do wymienionych w art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym okoliczności związanych z charakterem sprawy, akcentował (podając źródło informacji), że Prokurator Generalny wielokrotnie wypowiadał się w mediach, jak również w Sejmie RP na temat tzw. sprawy I. S., wskazując m.in., że dla prokuratury należy ona do „nadrzędnych” i że „wymaga zasadniczej, twardej reakcji prawno-karnej”, jak również na temat przyczyny śmierci pokrzywdzonego, której to kwestii dotyczy kasacja wniesiona na niekorzyść skazanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 14 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz innych ustaw w pierwszej kolejności należy rozważyć, czy przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym (dalej – uSN), zwłaszcza dodany nowelizacją jej art. 29 § 5, dopuszczający badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego (także sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym) wymogów bezstronności i niezawisłości, wykluczają możliwość złożenia przez stronę wniosku o wyłączenie sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. Pewna niejasność w tym względzie może się pojawić, skoro przepis ten stanowi, że sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie, natomiast w art. 29 § 5 uSN również jest mowa o badaniu m.in. bezstronności sędziego (Sądu Najwyższego), zaś w § 18 o wyłączeniu sędziego od rozpoznania sprawy. Należy jednak podzielić wyrażony we wniosku pogląd, że fakt wejścia w życie tego przepisu nie wyklucza złożenia wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego w trybie art. 41 § 1 k.p.k. Wypada bowiem uznać, że mimo elementów wspólnych, chodzi o niepokrywające się ze sobą procedury. Ta ujęta w ustawie o Sądzie Najwyższym odnosi się tylko do sędziego tego Sądu (także sędziego delegowanego), może być wszczęta na gruncie tylko niektórych postępowań (art. 29 § 6 uSN), nadto z art. 29 § 5 uSN wynika, że spełnienie przez sędziego wymogów bezstronności i niezawisłości ma być badane przez pryzmat ściśle określonych kryteriów (okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego do złożenia wniosku oraz charakteru sprawy). Ma również znaczenie fakt, że orzeczenie wydane w trybie tzw. postępowania testowego podlega zaskarżeniu (art. 25 § 21 uSN) oraz że brak jest wskazania, iż wszczęcie procedury, o której mowa w art. 29 § 5 uSN wyklucza możliwość złożenia wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

Traktując zatem, zgodnie z intencją autora, przedmiotowe pismo jako wniosek o wyłączenie sędziego w trybie określonym przepisami Kodeksu postępowania karnego, należało uznać, że wniosek zasługuje na uwzględnienie oraz że zachowują aktualność spostrzeżenia poczynione przez Sąd Najwyższy w

postanowieniu z dnia 12 maja 2022 r., V KO 37/22, poczynawszy od wskazania, że w sytuacji, gdy w wyniku postanowienia zabezpieczającego Wiceprezes TSUE z dnia 14 lipca 2021 r., wydanego w oparciu o art. 279 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana do zawieszenia stosowania m.in. art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku kończącego postępowanie w sprawie C-204/21, a wniosek o uchylenie tego postanowienia został oddalony, nie istniała przeszkoda do rozpoznania wniosku złożonego przez obrońcę P. P. przez Sąd Najwyższy w Izbie Karnej. Dodatkowo należy wspomnieć, że nie jawią się jako pozbawione racji wywoły zawarte w pierwszym piśmie obrońcy (z 8 kwietnia 2022 r.), w tym nawiązujące do treści art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. (w tym względzie zob. także odpowiednio stosowany pkt 5 uchwały Sądu Najwyższego I KZP 2/22) uzasadniające, że nie tylko wspomniane postanowienie zabezpieczające Wiceprezes TSUE przemawiało za skierowaniem wniosku nie do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, a do Izby Karnej Sądu Najwyższego. Podobnie nie było powodów, by odstąpić od wyrażonego w powołanym postanowieniu poglądu, że przepis art. 41 k.p.k. należy interpretować mając w polu widzenia szczególny aspekt gwarancyjny instytucji wyłączenia sędziego, tj. szerzej niż tylko w aspekcie istnienia obaw o stronniczość konkretnego sędziego; mianowicie słuszne jest również baczenie na konieczność zapewnienia stronie postępowania karnego dostępu do niezależnego i bezstronnego sądu. W takim razie wykładnia wspomnianego przepisu może dopuszczać także sądową kontrolę, czy w danej sprawie nie zachodzi obawa naruszenia standardu niezależności i bezstronności sądu gwarantowanego przez art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPC. Jak to zaznaczono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2022 r., V KO 37/22, celowe może być posłużenie się przewidzianą przez ustawodawcę instytucją procesową minimalizującą, albo znoszącą takie zagrożenie w sprawie, która dopiero ma zostać rozpoznana przez sąd. Konsekwentnie, jak w tymże postanowieniu, również m.in. w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, nie tracąc z pola widzenia faktu wydania w dniu 20 kwietnia 2020 r. przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w sprawie

U 2/20, należy opowiedzieć się za aktualnością mającą moc zasady prawnej i wiążącą każdy skład Sądu Najwyższego uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (zob. także postanowienia SN z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/26 i z dnia 29 września 2021 r., V KZ 47/21). W jej pkt 1. stwierdzono, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3)”. Należy również, potwierdzając myśl o związaniu sądów krajowych interpretacją EKPC przyjętą przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, przywołać – podobnie jak we wspomnianych judykatach Sądu Najwyższego – wyrok tego Trybunału z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), w którym stwierdzono, że z uwagi na udział w procesie powoływania w Polsce sędziów takiego organu, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa w składzie ukształtowanym nowelą z 2017 r. (w efekcie czego organ ten nie jest niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej) – osoba powołana na urząd sędziego orzekając w określonej sprawie nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC. Celowe będzie nadmienić, że tak postanowienie V KO 37/22, jak i uchwałę I KZP 2/22 Sąd Najwyższy podjął po wydaniu w dniu 10 marca 2022 r. przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w sprawie K 7/21, dotyczącego zgodności z Konstytucją RP art. 6 ust. 1 EKPC. W pkt 2. wymienionej uchwały zanegowano spełnianie standardu bezstronności przez sędziego Sądu Najwyższego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., a w uzasadnieniu wskazano, że „jako bezskuteczną i sprzeczną z prawem Unii postrzegać należy praktykę Trybunału Konstytucyjnego, której skutkiem miałyby być ograniczenie prawa sądów do badania bezstronności sędziów i należytej obsady sądów, w tym w oparciu o normy art. 41 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”

Wymaga podkreślenia, że autor wniosku wątpliwości co do bezstronności sędzi Małgorzaty Bednarek, powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, sygnalizuje nie w aspekcie personalnym, ale w aspekcie instytucjonalnym, co trudno odrzucić, mając w polu widzenia wspomniany szeroki aspekt gwarancyjny instytucji wyłączenia sędziego, powołane wcześniej (i to tylko przykładowo spośród innych) judykaty, jak też argumentację przedstawianą w piśmiennictwie prawniczym, do którego nawiązano w przedmiotowym wniosku [m.in. J. Giezek, Zarys modelowego ujęcia bezstronności sędziego w aspekcie instytucjonalnym; P. Kardas, Instytucjonalne aspekty bezstronności sędziego. O proceduralnych podstawach i sposobach rozpoznawania wniosków dotyczących wyłączenia sędziego z uwagi na brak instytucjonalnych gwarancji bezstronności – oba opracowania (w:) P. Wiliński, R. Zawłocki (red.), Bezstronność sędziego w sprawach karnych w świetle zarzutu wadliwości jego powołania, Warszawa 2022]. Nie odrzucając argumentacji przedstawionej we wniosku, należało się odnieść ze zrozumieniem do starania obrońcy, by sprawę jego klienta rozpoznał sąd instytucjonalnie bezstronny, za czym, jak wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego V KO 37/22, przemawiała też potrzeba zapobieżenia wystąpieniu skutków wyrażonych w uchwale trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. oraz ewentualnej skardze strony do ETPC, której wysoce prawdopodobne uwzględnienie stwarzałoby podstawę do wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 3 k.p.k., jak też prowadziłoby do odpowiedzialności odszkodowawczej Państwa.

Mniejsze znaczenie ma okoliczność, że sędzia Małgorzata Bednarek do Izby Karnej Sądu Najwyższego została przeniesiona z Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Jak to bowiem zauważono we wniosku (s. 4), mocą postanowienia Prezydenta RP z dnia 19 września 2018 r. (M.P. poz. 993) została powołana ogólnie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Najwyższego, jakkolwiek niekonsekwentnie wspomniano też o powołaniu „na stanowisko Sędziego Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego” (s. 7).

Chociaż autor wniosku na użytek ewentualnego wszczęcia procedury, o której mowa w art. 29 § 5 uSN, nawiązał do faktu, że sędzia Małgorzata Bednarek bezpośrednio przed objęciem stanowiska sędziowskiego pełniła funkcję kierowniczą w Prokuraturze Krajowej i współpracowała z Prokuratorem Krajowym (zarazem Pierwszym Zastępcą Prokuratora Generalnego), z którym łączył ją stosunek bezpośredniej podległości służbowej oraz że Prokurator Generalny opowiadał się za „twardą reakcją prawno-karną” w tzw. sprawie I.S., jak też na temat przyczyn jego śmierci, z uwagi na widoczne punkty zbieżne obu instytucji wypadało też rozważyć, czy tego rodzaju okoliczności rzutują na decyzję o wyłączeniu sędziego w trybie art. 41 k.k. Nie ulega wątpliwości, że odpowiedź na to pytanie byłaby jednoznacznie pozytywna, gdyby w tej sprawie podmiotem wnoszącym kasację na niekorzyść był Prokurator Generalny, jako że miałyby cechę racjonalności obawa skazanego, iż na rozstrzygnięcie w przedmiocie kasacji mogą rzutować wcześniejsze relacje służbowe sędzi Małgorzaty Bednarek. Znalazło to zresztą wyraz w powołanych we wniosku orzeczeniach Sądu Najwyższego II DK 101 i 111/21. Te relacje nie są jednak zupełnie pozbawione znaczenia także w sytuacji rozpoznawania kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na niekorzyść m.in. P. P.. Kasacja ta opiera się na tezie, że sądy orzekające nie dość starannie zbadały kwestie dotyczące przyczyny zgonu I. S. oraz ewentualnego związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy tym zgonem i zachowaniem skazanych. Jeśli więc autor wniosku twierdzi, że Prokurator Generalny wypowiadał się na temat tzw. sprawy I.S., w tym na temat przyczyny jego śmierci, to wypada opowiedzieć się za taką sytuacją, w której procedowaniu w niniejszej sprawie nie będzie towarzyszyła obawa skazanego, że znane mu silne i długoletnie związki sędzi Małgorzaty Bednarek z kierowniczymi gremiami prokuratury mogą rzutować na rozpoznanie przez Sąd Najwyższy kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich. W konkluzji, jeśli nawet przyjąć (co jednak może być kwestionowane), że art. 29 § 4 uSN ma szersze zastosowanie niż tylko w postępowaniu, o którym mowa w art. 29 § 5 uSN, to trzeba zaznaczyć, że istnieje więcej niż jedna przyczyna wyłączenia sędzi Małgorzaty Bednarek od udziału w przedmiotowej sprawie. Niezależnie od tego trudno odrzucić pogląd obrońcy, gdy wskazuje on, że „niezgodność systemowa, wiążąca się z naruszeniem norm wywodzonych z aktów prawnych,

które w polskim systemie prawa stoją hierarchicznie wyżej niż ustawa, nie może być zniwelowana decyzją ustawodawcy zwykłego”.

Kierując się powołanymi względami, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as, ał]